В Києві в одній лікарні чи в лазареті раз колись лічили чорноробочого великороса, а вкупі з ним в тій самій палаті лежав на ліжку, що стояло коло його,

українець, чоловік з села. Вони обидва попростужували праві ноги, і їх мучила велика болість, бо в ногах прикинулась невралгія: один нерв неначе смикало безперестанку, та так боляче, що вони обидва часом не могли заснуть до світу. Щодня вранці приходив до їх обох фершал-масажист і робив масаж, розтягував долонями болячі місця так, що вони аж кричали, аж вищали, бо нерви боліли, як от часом болять зуби.

Але якось одного дня приходе фершал. Зробив він масаж чорноробочому майстрові. Великорос аж пищав од пекучої болісті, аж зуби зціпив. Фершал почав робить масаж українцеві, а той спочатку осміхався, а згодом починає сміятись, неначе од лоскоту. Фершал зробив своє діло й вийшов з палати.

Заходив він у палату ще кільки раз, розтягував обом жили, з усієї сили плескав долонями по нозі; тесля аж сичить, а сільський дядько сміється, трохи що не регочеться.

Днів через три великоруський мужик питає в чоловіка:

— Що то за знак? Як мені розминає та розтягує долонею шкуру, то я трохи не кричу: так у мене болить нога, а ти колись передніше аж вищав, а тепер веселенько смієшся, трохи не регочешся, чи то цей масаж тебе лоскоче в ногу, чи що? — питає козак.

— Де, в дідька, лоскоче? Боліло так, неначе душу випирало з тіла. А я не видержав та давай дурить отого фершала. В мене смикає в правій нозі, неначе хтось шкуру здирає смужками та ще й сіллю та перцем потрусить по живому м'ясі. А я думаю собі: а піду я на хитрощі, щоб не мордувала мене ота іродова душа, та й підставляю йому здоровісіньку

ліву ногу замість правої. А він так наминає, так розтягує долонями та аж сопе: так працює. Мені смішно стало так, що я давай нишком сміяться з його. А теперечки, як я пополежав та вигрівся під цим укривалом без роботи, в мене вже й у правій нозі перестало смикать. А я собі лежу та як він прийде, то я соваю йому раз праву, а другий раз ліву ногу; нехай, думаю, попрацює трохи, поки я добре вилежусь та й ногу вигрію в цій теплій палаті, та ще й під теплим укривалом на пухкій подушці. Бо то, бач, так. Якби я спав у такій теплій палаті та вилежувався досхочу, то, певно, мене ніколи не смикало б в жижках так, неначе мене смикають чорти в пеклі на тім світі та сотають з мене жили або неначе хтось наважився повиривать в мене з щелепів усі зуби та й рве, та й рве один зуб за другим, а фершал ще й плеще з усієї сили зверху долонями, неначе зумисне задля того, щоб у мене ще гірше боліло в нозі.